

NENEH CHERRY

TUSEN TRÅDAR

Översättning Åsa Brolin

Bokförlaget Forum

INNEHÅLL

Prolog	11
DEL ETT	
Mamma och hennes släkt	15
Mina två pappor	22
En okonventionell barndom	34
I ständig rörelse	38
Med folkabuss till Turkiet och Paris	49
Gästspel i USA	53
Skolhuset	58
Levande musik	69
Himlen och heroinet	77
På väg västerut	89
Min första kärlek	96
DEL TVÅ	
London	107
Loftet	114
En punkare i New York	119
Afrika	125
Den eklektiska turnén	134
Innan hiphop blev hippt	137
Aris universum	140
Med i bandet	148
Efter The Ritzy	150

Rip Rig + Panic	154
Eversleigh Road	161
Bruce och bebisen	165
Andrea	173
DJ-battle på Hot Sty	179
Tokyotrippen	186

DEL TRE

Vi skriver låtarna	193
B-sidan med stort B	198
Stafettpippen går vidare	202
Judy Blame	207
Buffalo Stance	211
Raw Like Sushi	221
Kvällar jag aldrig glömmer	239
Mitt andra bröllop	244
Homebrew	251
Seven Seconds och rånet i Brooklyn	257
Det är nu som räknas	265
Hemlivet	278
Min kärlek, Stockholm	287
Nu blir livet aldrig mer detsamma	291
Sammanbrott och återuppståndelse	297
Tillbaka till livet via musiken	303
Hemresan	309
Cirkeln är sluten	314

Epilog	323
--------	-----

Tack	331
Bildkällor	334

PROLOG

Jag står hemma i köket. Spelar John Coltranes album A Love Supreme. De här sångerna har funnits med mig längre än jag kan minnas. Melodierna sitter i ryggraden. Kampen och friheten i låtarna är en del av mig. Jag låter musiken genomsyra mig, tala till mig på ett språk jag förstår. Ljudet blir mer upproriskt. Jag känner det. Jag hör det. Change had to come. Have faith, soldiers.

Jag hade tre föräldrar – en gåva, och vilken gåva sedan. Moki, Don, Ahmadu: de gav mig livet. Mina föräldrar var rebeller och alla tre hade rötterna i en historia så lång och smärtsam att det gör ont att tänka på. Jag har alltid varit en rebell. Det är ett drag som finns hos mina barn och barnbarn också. De kreativa miljöer jag växte upp i har burit mig ända hit. De utgjorde grunden för hur vi levde och för hur jag har levt mitt eget liv. Musiken säger mig att här och nu är samma sak.

Afrika breder ut sig under en himmel skuggad av svenska tallar, klädda i siden. Västra London rullar ouspörligt vidare.

I går kväll lade jag pintoböner i blöt i en skål. I dag sköljer jag dem tills vattnet blir klart, precis som mamma lärde mig. Kokar dem hårt i tio minuter, avlägsnar skummet. Det sprider en söt doft genom huset och för ett ögonblick är jag tillbaka i hyreslägenheten på Lower East Side, minns doften av kokande böner och flottig pomada likt en sång från ett annat liv.

Jag skär toppen av en vitlök, lägger halvorna i grytan och sedan en hel Scotch Bonnet-chilifrukt, en hackad lök och en handfull timjan på kvist. Minnena, det välbekanta i att göra sådant vi vet

hur man gör: det här är den livsrytm jag återvänder till, om och om igen. Jag vet hur man gör det här och det gör mig trygg i en värld som snurrar bortom min kontroll. Jag behöver skapa de här små offergåvorna till livet för min sinnesfrids skull och för de människor jag älskar. Jag håller en burk kokosmjölk i grytan, rör om och litar på att pintobönorna gör sin grej. De vill bli lämnade ifred, bara röras om då och då med en träslev som en gång tillhörde min mormor. Skaftet är urholkat på ena sidan efter en livstid i hennes händer.

Jag lever för kärleken och musiken. De gör livet större, djupare, rikare. Men jag klarar inte allting själv, det vet jag, och därför har jag alltid velat samarbeta med andra. Att känna tillit och ha förmågan att älska är starka överlevnadsinstinkter. Jag kommer inte att svika dem jag älskar, de som hjälpte mig att bli den jag är i dag. Men ödmjukt och med stor respekt vill jag ändå berätta om en del av det som har hänt på vägen. Eftersom det är en del av resan.

DEL ETT

MAMMA OCH HENNESSLÄKT

En gång för många år sedan, långt uppe i norraste Norrland, hittade min mormorsmor Ida en nål i en höstack. Familjen bodde i den pyttelilla byn Bjurå i Norrbotten strax söder om Polcirkeln. Österut ligger finska gränsen och västerut breder Lappland ut sig. Den här delen av Sverige är svartvit under de oändligt mörka vintrarna, men på sommaren badar det nordliga landskapet i oupphörligt solsken. Den obarmhärtiga miljön gör människorna som bor där uthålliga och fria i själen. Än i dag tycker jag att Norrland känns väsensskilt från resten av landet, att det norrländska landskapet har något magiskt över sig. Människorna är så få medan träden är flera miljoner. Norrland är en plats där legender frodas. En plats där den mörka, kloka skogen viskar med samma dämpade, susande röst som en gång i tiden vävde in förtrollningen i mina förfäders historier.

Det är tyst i Idas hus förutom de jämna andetagerna från hennes fem sovande barn, varav ett är min mormor Marianne. Det är dags för Ida att gå ut och titta till korna inför natten. Hon går över gårdsplanen och in i sommarladugården. Där står de sex kor som utgör hennes levebröd, men korna betyder mer än så – var och en älskas som en del av familjen. I vinterladugården finns en eldstad som under den kalla årstiden används flitigt för att hjälpa dem hålla värmen. Men nu, på sommaren, måste Ida dra för de tunga, mörka gardinerna för att skydda sin vilande flock inte bara från myggen, utan även från den bländande midnattssolen.

Hon kliver in och drar försiktigt för gardinerna, som kastar en

blå skugga över de sömniga kreaturen. Svalorna som bor under taknocken vilar också. Varje år överger de Västafrikas stekheta sol för att följa den instinkt som säger dem att det är dags att flyga norrut. De lämnar sina hemländer – kanske Marocko eller Sierra Leone – och tar sikte på Norrland, över 800 mil norrut. Vissa fåglar flyger över 30 mil om dagen utan att gå ner för landning en enda gång innan de äntligen kommer fram till Idas ladugård. Varje år för de med sig löftet om ljusets och värmens återkomst. Jag ser framför mig hur de flyger in lågt över hennes huvud, med sprattlande maskar i näbben, för att fira denna årliga återförening.

Ida lägger ut färskt hö på ladugårdsgolvet, går ut genom förhänget och stänger dörren efter sig. När hon tittar ner på sitt förkläde upptäcker hon att den nål som alltid sitter där är borta.

Hon blir kall av fasa. Här ute på gårdsplanen, som badar i solskenen, skulle man kunna höra en knappnål falla, men det har hon inte gjort. Betyder det att hon tappade den när hon böjde sig ner för att plocka upp höet? Tanken på att någon av hennes kor skulle råka hitta nålen med sin mjuka mule gör henne förtvivlad. Hon går genast tillbaka samma väg hon kom, och sedan letar hon igenom ladugården till långt in på morgontimmarna av den natt som bara är en ändlös dag. Hur många timmar hon letade? Det är det ingen som vet. Men enligt historien hittade hon till slut sin nål i höstacken.

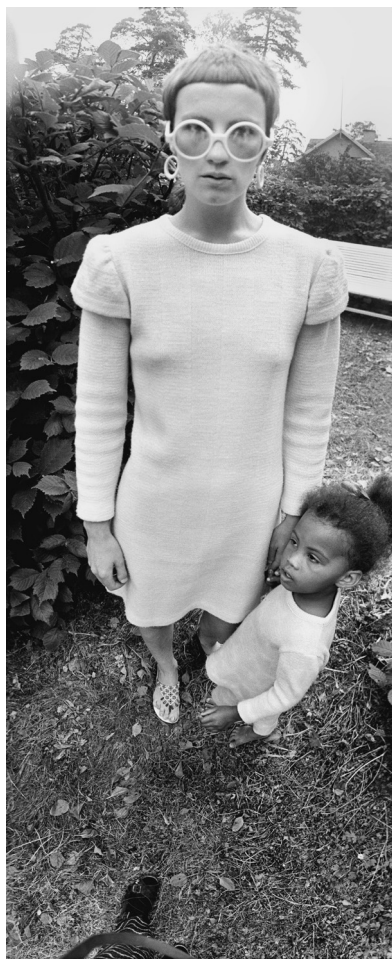
Jag föreställer mig hur hon noggrant och envist letar igenom höet med kornas varma andedräkter helt nära sin egen, fullt medveten om att vartenda strå representerar både liv och död. Och hela tiden viskar skogen runt ladugårdens knutar.

*

Min mamma Monika Marianne Karlsson, mer känd som Moki, föddes den 8 februari 1943 i Koler, Norrbotten. Hennes pappa Werner, min morfar, var ett av nio barn. Han växte upp på en bondgård i andra änden av Sverige: Finja i Gräsabygget, strax utanför Hässleholm på det skånska slättlandet.

När morfar var sexton flyttade han hemifrån. Efter ett par tillfälliga jobb, först som dräng och sedan i handelsflottan, utbildade han sig till stationsmästare vid Statens Järnvägar, SJ. Vid tjugofem års ålder placerades han i Norrland, där han träffade och blev förälskad i min mormor Marianne, Idas dotter. Ett år senare, när hon var nitton, gifte de sig.

Mina morföräldrar flyttade ofta eftersom morfar placerades i olika delar av landet. I Koler, Moki's första hem, bodde familjen i ett vackert, svart stationshus med röda knutar. Tallrikarna skallrade i deras gamla ekskåp när de långa godstågen skramlade förbi. På kvällarna brukade Moki låtsas att hon låg i en sovvagn.

Min mamma Moki
och jag, runt 1966.

När Moki var knappa två år fick hon sin första sax av Marianne. Den var liten och vass och Marianne visade sin dotter hur hon skulle hålla den mot papperet för att inte klippa sig i fingrarna. I värmen från öppna spisen i köket, vars doft av björkträ blandades med doften av gröt och kanel, satt Moki sedan och klippte i papper. För henne var det rena magin att se pappersremsorna separeras i perfekta linjer: det var kärlek vid första ögonkastet. Efter ett tag fick hon en postorderkatalog där hon klippte ut små hushållsföremål som kastruller och stekpannor, sängar och stolar. Hon börjar skapa miniatyrhem, egna små världar.

I ett annat liv, i ett annat kök med mormor Marianne, gjorde jag samma sak. Vid det laget hade mina morföräldrar bosatt sig i ett tidigare stationshus i Rinkaby, Skåne, inte långt från morfar Werners barndomshem. Det tidigare väntrummet var numera ett postkontor som sköttes av min mormor. Jag var ofta hemma hos dem i det röda tegelhuset med järnvägsspåren på baksidan. Mormor brukade ge mig en gammal postorderkatalog och en sax och gå in till sitt jobb vid postdisken i rummet bredvid. Jag njöt av att sitta där och klippa ut hela bohag ur katalogen och placera pyttesmå tekannor, leksaker, koppar och bord i en tom låda för att inreda ett hem där.

När Moki var fyra lärde hon sig själv att läsa genom att klippa ut bokstäver och ord ur tidningar och limma fast dem bredvid respektive föremål ur katalogerna. Den fascination och kärlek hon kände för orden skulle hålla i sig hela livet. Många år senare hände det att hon låg kvar i sängen och läste en hel dag medan hon åt jordnötssmör direkt ur burken, med mig och min lillebror Eagle-Eye bredvid sig.

Det var Mokis moster Gertrud som fick henne att upptäcka tyger, trådar och symaskiner. Gertrud var sömmerska och brukade beställa modetidningar från Paris för att kunna kopiera de senaste klänningsmodellerna. I hennes ateljé kunde Moki dyka ner i korgar fulla med tygbitar som hon använde för att sy dockor och andra fantastiska figurer.

Jag och min bror Eagle-Eye leker hemma hos våra morförfäldrar i stationshuset i Rinkaby. Moki, mormor och morfar är med oss liksom pudeln Tipp.

Strax före Mokis femte födelsedag flyttade familjen på grund av morfars jobb längre söderut, till Södervidinge i västra Skåne, och ett par år senare föddes hennes lillebror Christer. Nu bodde de återigen på övervåningen i ett stationshus och det här skulle bli Mokis lyckligaste barndomsår. Hennes mamma sa alltid till henne att hon inte fick gå utanför tomtgränsen, men så fort hon blev stor nog smet hon ut och gick på upptäcktsfärd i byn, knackade på hemma hos folk och frågade om hon fick komma in en stund. Hon lärde känna tre äldre systrar som bodde tillsammans i ett gammalt hus, där de sjöng lågmält och tillverkade utsökta handskar av det allra mjukaste getskinn på beställning av adliga kunder. Hon lärde känna smeden som tillverkade hästskor och smedhustrun som bjöd på kaffe, en dryck som Moki inte fick dricka hemma men älskade. Hon lärde känna en man som konstruerade solur och astronomiska klockor, och träffade två japanska kvinnor som sorterade de nykläckta kycklingarna hos traktens kycklinguppfödare. Hon gick

En ung Moki med sin kusin i Norrland.

runt bland gårdarna och frågade efter gamla tidningar, som hon tog med sig hem och klippte sönder med sin sax. Sedan knackade hon på igen för att sälja sina kollage till byborna. En gång kom en av dem hem till Moki och berättade för hennes pappa om "det underbara kollage" han köpt av Moki, varpå hennes pappa blev helt ifrån sig. Tanken på att folk kanske skulle tro att de behövde pengar gjorde honom argare än Moki någonsin sett honom förr. Många år senare sa hon att det troligen var det intensiva obehaget i samband med den händelsen som gjorde det så svårt för henne att helhjärtat marknadsföra, prissätta och sälja sin konst.

År 1950, när Moki var sju år, släpptes Disneyfilmen Askungen. Den berömda scenen där fåglarna och mössen medan Askungen sover sätter full fart med saxar, måttband, nål och tråd för att modernisera hennes mammas gamla klänning med rosa band och rosetter så att hon trots allt ska kunna gå på balen, trollband Moki. Nu visste hon vad hon ville göra. Drömmen började ta form.

Att lära sig läsa hade varit en stor upptäckt, men skolan blev

en besvikelse för Moki. Hon var mer intresserad av sniglar och fjärilar än av människor. Efter skolan var hon ofta ensam ute i skogen. Iklädd snickarbyxor cyklade hon omkring med en skolåda på pakethållaren för att samla insekter. Under en period hade hon en igelkott som hette Totte.

År 1962, när hon var nitton, flyttade hon till Stockholm för att börja studera tillskärning, mönsterkonstruktion och drapering. Haute couture-designern Rune Ullhammar hade erbjudit henne att bli hans lärning, men när hon kom in på Beckmans Designhögskola i Stockholm tackade hon ja till utbildningen.

Moki, som var ung, begåvad och passionerad, var som klippt och skuren för storstadslivet. Stockholm var en knutpunkt för kulturskapande i början av sextiotalet och Moki och hennes konstnärliga vänner befann sig mitt i virvelströmmen av nya influenser. Hon gick och såg alla samtidens legender, alla stjärnskott och jazz-ekvilibrister. De flesta spelade på Gyllene Cirkeln, en klubb som ofta bjöd in experimentella musiker som Ornette Coleman, Cecil Taylor och med tiden även Don Cherrys band. Hon lärde känna folk som Albert Ayler, en ung saxofonist som enligt Don spelade som en gud. Moki och Albert blev vänner och han brukade komma till hennes studio och öva medan hon jobbade. Folk gillade att hänga hemma hos Moki i Vasastan. De kom för stämningens och musikens skull, men mest för att få vara nära henne.

Jag älskar att höra mammas vänner prata om henne, beskriva henne som rolig och kreativ, som en mittpunkt och samlande kraft. Hon hade en imponerande skivsamling och såg alltid fantastisk ut. Sitt korta hår klippte hon själv. Hon sydde en kort, vinröd skinnkjol och en matchande, kort topp som knäpptes i ryggen. Moki hade en utstrålning som gjorde att folk flockades runt henne: de drogs till henne som till en magnet. Där Moki var ville andra också vara. Det var den effekt hon hade på alla hon mötte och hennes vänkrets växte ständigt.

Och en dag träffade hon min far, Ahmadu Jah.

MINA TVÅ PAPPOR

Moki och Ahmadu fann varandra på en studentfest en vecka efter att han kommit till Stockholm hösten 1962. Hon hade just börjat på Beckmans designskola. Han var strax över tjugo och befann sig i Sverige för att läsa sista året av ingenjörsutbildningen på KTH, Kungliga Tekniska Högskolan i Stockholm. Som hon berättade historien var han mycket stilig, slående vacker och elegant klädd i en kostym från Savile Row som hon senare fick veta att en förmögen dambekant i London hade köpt till honom. Hans plan var att han efter avslutad utbildning skulle återvända till ett självständigt Sierra Leone och använda sina kunskaper för att bidra till att förbättra levnadsförhållandena där. Men som bekant blir det sällan som man tänkt sig i livet. Inom kort hade Moki och Ahmadu flyttat ihop i en lägenhet på Birger Jarlsgatan, mitt i stan.

Ahmadu och sex andra unga män hade gått ombord på ett fartyg i Freetown två år tidigare. De var de första studenterna från Sierra Leone som hade fått stipendier för att studera utomlands och min far var troligen den enda muslimen. De hade varit med på förstasidan av Freetowns dagstidning – unga, vackra pionjärer i snygga nya kostymer och hattar, fotograferade på landgången. De hade ingen aning om hur bittert kylan skulle bita i kinderna, eller hur hård och oförstående västvärlden kunde vara.

Våra förfäder var nomader som tillhörde folkgruppen Fulani. Min farfarsfars far Cherno Abass hade vandrat söderut genom bushen med sina två fruar och tio kor från Senegal till Sierra Leone. De tog en tillfällig paus i Labé, norra Guinea, innan de äntligen

Den enda bild jag har på mamma och pappa tillsammans.

nådde fram till en by som hette Gbinti. Där stannade de. De sålde några av korna och byggde en hydda av lera och gräs. Delar av den står kvar än i dag. Och än i dag, så många år senare och trots att vi är utspridda över jordklotet är Gbinti familjen Jahs högkvarter.

Ahmadus mamma – min namne, Haja Neneh – gifte sig med sin förste make, min farfar Cherno Abass Sere Jah, när hon var tonåring. Hon var en av två hustrur och gav honom fyra barn. Alla var söner och Ahmadu var en av dem. När Ahmadu var två år dog hans unga pappa plötsligt av en febersjukdom. Traditionen var att om den svåger som var närmast i ålder ville ärva sin döde brors hustrur, så fick han göra det. Haja Neneh var ung och vacker och hade fött fyra friska, starka söner. Hennes makes bror ville ha henne. Med ens fick min pappa en ny uppsättning med syskon. Det var hans morbror, Lamin Sadiki, som blev som en far för honom.

När Ahmadu var sex år skickade Haja Neneh honom till en släkting som bodde utanför knutpunkten Port Loko, så att han skulle få

gå i skolan. Varje morgon väcktes han av böneutropen – det och de tjattrande kycklingarna som sprang omkring på alla bakgårdar. Barfota gick han längs den gropiga vägen på väg till skolan och knölen på hans högerfot hade just börjat visa sig nedanför stortån. (Jag har en likadan knöl på exakt samma ställe.) Pappa var duktig i skolan och efter högstadiet fick han ett stipendium till internatskolan Prince of Wales i Freetown. Sierra Leone var fortfarande en brittisk koloni i slutet av fyrtiotalet och denna prestigefyllda skola tog främst emot vita barn ur den lokala, brittiska härskarklassen, den kreolska befolkningen (landets övre medelklass) och barn från förmögna, libanesiska familjer. Ahmadu sa alltid att han var den första muslim som gick där och att de andra barnen mobbade honom skoningslöst. Men min pappa var smart. Han tog examen med strålande betyg och fick hjälp att ansöka om ett stipendium för att få studera i väst.

De unga stipendiaterna lämnade sitt hemland som en grupp utvalda, men när de anlände till USA:s östkust var de andra klassens medborgare. Etiketterna "svart" och "afrikansk" tog ifrån dem deras stil och skönhet och reducerade dem till något knappt mänskligt. I Amerikas "förenta stater" hade Rosa Parks ännu inte klivit på den där bussen. Det var ett brutalt samhälle. Några av studenterna från Sierra Leone stannade, men Ahmadu ville inte bosätta sig där. Han tog båten till England för att läsa till civilingenjör och hyrde ett rum på ett pensionat som drevs av en respektabel brittisk änka. "Min afrikanske pojke är mycket väluppfostrad", sa hon om någon frågade. Det var under de åren som Ahmadu upptäckte jazzmusiken. Han tillbringade större delen av sin lediga tid i skivbutiker eller på de många klubbarna i West End. Han dansade och lyssnade; musiken blev hans sätt att uttrycka sig.

När Ahmadu kom till Stockholm tog han med sig sin fantastiska samling av jazzskivor och afrikansk musik, som blev ännu en ny upplevelse för Moki. Han lärde henne hur man lagade den mat han vuxit upp med: jordnötsgryta, pepparsoppa och fufu (grytor var Ahmadus specialitet). Jag kan föreställa mig hur de hade det hemma: Ahmadus möbler draperade med tyger, borden fyllda av träskålar

och kalebasser hemifrån, ångan och värmen från köket där något kryddstarkt stod och sjöd på spisen, musiken från skivspelaren.

Snart blev mamma gravid med mig. När hon berättade det för Ahmadu tvekade han först. Sedan föreslog han att barnet – alltså jag – skulle skickas till Sierra Leone för att uppfostras av hans mamma. Ett svar som skakade Moki. Hon hade aldrig tänkt tanken att de inte skulle ta hand om mig tillsammans. Hela den helgen stannade hon i sängen med mig i magen. Hon längtade efter smaken av söta, klibbiga apelsiner, så hon köpte en hel låda och låg där och läste medan hon skalade en apelsin i taget, och slängde skalen på golvet. Den helgen hade vi vårt första samtal och på måndagen visste hon vad hon skulle göra. Hon skulle behålla mig och ta hand om mig själv.

I november 1963, när hon var gravid i femte månaden, var Moki på väg hem från en jazzklubb när hon såg min pappa ute på gatan med en annan kvinna. Hon kände till andra kvinnor också. För Ahmadu var det omöjligt att leva monogamt. (Som syns på familjeträdet har han gett upphov till en tung gren!) Och visst sårade det Moki djupt men hon var aldrig bitter över hans otrohetsaffärer. Hon kände honom väl, den undersköna unge man som fick Stockholms kvinnor att tappa vett och sans. Hon lyckades fokusera på den kärlek de kände för varandra, en kärlek som var större än smärtan. Enligt Moki grälade de inte en enda gång.

*

Jag föddes i Stockholm den 10 mars 1964. Varje gång Moki berättade om förlossningen var det med ett speciellt soundtrack. Jag gillar hur romantiskt det är.

"Du föddes exakt mitt på dagen", brukade hon säga. "Kyrkklockorna ringde över Södermalm när du lämnade min kropp och gjorde din entré i världen."

Hon sa att jag kunde sitta nästan utan stöd i hennes famn vid bordet, stark och lugn, vid bara en månads ålder. Fast hy, rund

Moki håller om mig som nyfödd,
Stockholm 1964.

men solid. Hon sa alltid att alla barn i vår släkt har perfekta, runda huvuden. Jag älskade att höra henne berätta om när jag föddes, höra hur stolt hon var över det som hon såg som min perfektion. Jag älskar att minnas att det var mig hon pratade om på det sättet – att det var det hon såg och kände när hon höll om mig.

Trots att de aldrig träffades ingick min mormor Marianne och min farmor Haja Neneh ett förbund i det ögonblick jag föddes. Mitt blod förenade dem och gjorde dem till varandras familj. De hade en enorm landmassa mellan sig och kom från så olika kulturer att de lika gärna kunde ha befunnit sig på varsin planet. Ändå förenades de i kvinnligt systerskap. De hade samma sätt att älska och hålla om sina barn, att smeka en febrig panna, gnola lågt medan de rörde om i en gryta, svära över de män som störde deras vardagliga rytmer. De bodde över 800 mil ifrån varandra. Ändå hörde de ihop.

När Moki kom hem från sjukhuset med mig hittade hon några ljusa hårspännen i sängen. Tre månader senare sa hon till min pappa att deras förhållande var över och packade hans väskor åt honom. Hon hade fattat sitt beslut och det höll hon fast vid.

Hon stannade i lägenheten och Ahmadu flyttade därifrån. Han skulle aldrig förändras, det visste hon. De hade haft en magisk tid tillsammans och var fortfarande förälskade, ändå valde hon att göra slut. Jag träffade inte Ahmadu igen förrän jag var nio år.

*

Moki träffade Don Cherry den sjuttonde januari 1963, ett år innan jag föddes. Han var ute på turné med Sonny Rollins Quartet. Det var första gången Don hade rest utanför Nordamerika och nu hade hälften av Stockholms invånare – i alla fall kändes det så – samlats på Konserthuset för att höra Sonny Rollins, Don Cherry, Henry Grimes och Billy Higgins. Den januarikvällen befann sig Moki och Ahmadu i den ivriga publiken. Senare skrev Moki: "Det brann i tunnelbanan under konsertlokalen. Röken trängde upp genom golvet men ingen flyttade på sig. När Don Cherry började spela påminde det mig om den magi jag hade upplevt ute i naturen som barn."

Efter spelningen gick Moki och några vänner till ett mindre ställe på samma gata, Gyllene Cirkeln, där Johnny Griffins band spelade. Sonny Rollins band var redan där med dem. Moki och Don lade märke till varandra. "Jag såg en kvinna med bambuglasögon, kort hår och fantastiska kläder", brukade Don beskriva den första gången han såg henne. Han gick fram för att prata med henne. Moki skrev: "Vi stod vid ett fönster som gick från golv till tak på andra våningen och tittade ut på den snöiga gatan medan vi pratade om en upphöjd sorts kärlek och musik. Jag var nitton. Mitt motto var att jag ville hjälpa till att skapa en vackrare värld."

Tio månader senare, i november 1963 när Moki var gravid med mig, följde hon med Ahmadu för att se Don uppträda på Gyllene Cirkeln med Archie Shepp och bandet New York Contemporary Five. Hon var trött efter spelningen men Ahmadu ville inte gå hem, så Moki och en kompis tog en taxi. Det var den kvällen hon såg honom ute på gatan med en annan kvinna. Hon bad föraren att

vända och gick tillbaka in på klubben. Don var där. Så började deras historia.

När de skildes åt den kvällen sa Don till Moki att han skulle komma tillbaka för att träffa henne. Och det gjorde han. I oktober 1964 kom Don tillbaka till Stockholm, denna gång på turné med Albert Ayler. Då var jag ett halvår gammal och Ahmadu och Moki hade gått skilda vägar. När turnén var över reste Don till Afrika för att besöka Rifbergen i Marocko där han träffade musikkollektivet Master Musicians of Joujouka. I december samma år, när han återvände till Europa, åkte han till Stockholm igen bara för att träffa Moki och mig. Det var då de kom överens om att, med Mokis ord, "hitta ett sätt att kunna dela våra liv".

Don var en mycket speciell och ovanlig man. Han var slående vacker med sin smidiga, eleganta kroppshydda. Som far, musiker, samarbetspartner och lärare hade han en förmåga att inspirera andra att upptäcka sin egen, outnyttjade potential. Han var en ledargestalt som törstade efter ny kunskap hela livet.

Don föddes in i en musikalisk familj i Oklahoma City 1936. När han var fyra flyttade hans familj, som så många andra "Okies", till Los Angeles. Där drev Dons pappa Ulysses baren på den tredriga jazzklubben Plantation Club i Watts, där Los Angeles lokala bebopmusiker spelade ihop med gästande stjärnor som Billy Eckstine och Erskine Hawkins.

När Don var fjorton fick han sin första trumpet av sin mamma Daisy. Ulysses var inte glad – han ville inte att hans son skulle beblanda sig med musiker och var rädd att han skulle börja med droger – men Dons trumpet blev snart det viktigaste i hans liv. Han skolkade för att åka rullskridskor till skolan en bit bort, där han smet in på den legendariske musikläraren Samuel Brownes lektioner. Mr Browne uppmuntrade eleverna i blåsorkestern att spela musik av Dizzy Gillespie och Stan Kenton. Det var en spännande tid, men bara till den dag när Dons skola märkte hur mycket han skolkade och skickade honom till en skola för problembarn. Där träffade han trummisen Billy Higgins och de började spela ihop.